VAKANTIE 2016

Hoofdstuk 1

De hoofdstuk indeling van dit verhaal is ontstaan door de (schaarse) wifi mogelijkheden die wij onderweg hadden om een aflevering te verzenden.

Voorwaar, weer vele plannen en voornemens.

Uiteindelijk zijn wij de dag na de verjaardag van Willem A. toch echt op donderdag de 28e april, 2016 om 14 uur uit Enschede vertrokken. Velen van de EWV zwaaiden ons uit! Het was niet eens onaardig weer.

We hadden om drie uur afgesproken bij de sluis in Hengelo.

Absoluut vriendelijke sluismeesters en meesteressen.

Slechts een regenbui, een hagelbui en tenslotte nog een sneeuwbui verder

besloten we maar te overnachten in de Marina Lochem.

Eigenlijk gek dat zo'n op toerisme ingestelde gemeente zulke primitieve voorzieningen voor de watersport heeft.

De volgende dag doorgevaren naar Zutphen. Een raar gevoel om op de IJssel linksaf te slaan in plaats van rechtsaf naar Zwolle. We gaan dus deze zomer echt iets heel anders doen. De IJssel op! Tegen de stroom in. En de IJssel stroomt ook

flink, wel een paar kilometer per uur, dus de voortgang is niet bijster groot. Nu maar een regenbui en een hagelbui. Wel jammer dat die regenbui ook tijdens het boodschappen doen in de echt fraaie binnenstad van Zutphen bleef aanhouden. Het leverde in ieder geval twee paraplu's op. We troffen een beetje onbenullige havenmeester met een te hoog tarief.

Het weer werd steeds mooier, we voeren de volgende dag door naar de Steeg, een prachtige verenigingshaven. Leuke mensen, en, bezoek, Joke haar zusje, Elly en Ruud. Heel gezellig.

De IJssel blijft een wonderschone rivier, zeker met dat frisse lentegroen.

Uiteindelijk waren de bruggen bekender dan de rivier. Iedereen kent deze borden.

Via de Kop van Pannerden kwamen we op voor ons absoluut nieuw vaarwater, Het Pannerdensch Kanaal, ik kende die

naam alleen uit de Aardrijkskunde lessen.

Ook hadden we nog nooit Gierponten gezien. Ze bestaan, en gieren ontzetten vaak heen en weer. Ook die kende ik alleen van de schoolplaten op de Lagere School.

Toen kwamen we opeens weer op topsnelheid, de Waal stroomde zeker 5 a 6 km per uur. En wij gingen met de stroom mee. Dat schiet in ieder geval lekker op. Wel hele hoge golven, wind tegen stroom en nogal veel grote boten.

In no time waren we bij sluis Weurt, van het Maas-Waal kanaal, groot en heel leeg.

Uiteindelijk overnacht achter het anker in een vogelkolonie op de Mookerplas. Wat een agressie en nijd tussen de verschillende vogelsoorten en ook onderling. Sadat is er niks bij.

Vreemd dat er in Limburg nergens vrije aanlegplekken zijn. Alles is kennelijk door de klankbord vrindjes van Van Rey vercommercialiseerd.

De volgende nacht weer voor anker, nu in het Leukermeer.

De dag daarna doorgevaren naar Venlo. We lagen in de passanten haven, mooi, nieuw, prachtige Led-Lightshows, maar geen douches, water, enz. Eigenlijk vonden we Venlo een wat armoedige stad, veel gebombardeerd in de oorlog en wat somber weer opgebouwd. Wel natuurlijk Wilders City. We zagen de taakstraffen pal voor onze boot uitgevoerd worden.De omgeving lag er weer spic en span bij.

’s Morgens op weg naar Roermond. Een prachtige plek in jachthaven Nautilus. We krijgen alvast wel sluiservaring. Groot!!!

Overigens vinden wij Roermond wel een chique stad. Oud en oud katholiek. Peter Cammaert was daar een tijdje inval burgemeester. Hij kende ons Joske misschien wel…

Helaas op Hemelvaartsdag/bevrijdingsdag voor ons doen vroeg op. Vier sluizen en weer, veel km’s. Het was ongenadig druk bij de sluizen. Mooi weer, lang weekend, voor sommigen weer de eerste vaardag. Grote sluizen, maar wel drijvende bolders.

De Maas is voor ons mooi. Veel monumenten uit het Rijke Roomsche Leven. Alleen Tegelen had al 7 kloosters. Vaak volledig zelfvoorzienend.

Via het Juliana kanaal uiteindelijk Maastricht. Prachtig weer. De wind nog wat fris, maar we hebben de tent eraf gehaald en hebben zonnebrillen en de hoed op.

We hadden mazzel, 2 nachten liggen , 1 nacht betalen in het Oude Basin.

We zijn nu net een week weg. Lijkt al veel langer. Het aan boord zijn went snel. Wordt ‘boeten ongelukk’n’ vervolgd. Alles wel aan boord, we melden ons wel weer

Hoofdstuk 2 van 5-5 tot 14 -5

Een prachtige historische plek, dat Oude Bassin.

Historisch gezien kwamen daar alle grondstoffen voor de keramische industrie van Maastricht bij elkaar. Mega complexen, Mosa, Sphinx ed, die nu leeg staan of al omgetoverd zijn tot Lofts, Yuppen appartementen en zelfs studentenhuisvesting en sociale woningbouw. Wel zie je aan de talrijke restaurantjes in de oude werfkelders en galerietjes dat deze buurt bestemd is voor de mensen die hun geld makkelijker laten rollen dan wij.

Met dit mooie weer is Maastricht fantastisch. We zijn door de nieuwe wijk Ceramique gefietst. Schitterende moderne architectuur met een leuke afwisseling van zonnende studenten op het gras aan de rand van de Maas en luierende pensionado's op de terrassen.

Om het Oude Bassin te verlaten moet je nog even een wat primitief sluisje door.

Die zaterdag kregen we wel een wat een bijzonder gevoel. Alle keren dat we in Maastricht geweest zijn, gingen we natuurlijk naar de St. Servaas brug. Nu voeren we er zelf onderdoor.

Op weg naar Luik. Mooi vol getankt met 80 lt diesel.

Schitterend stuk natuur. En dan te bedenken dat de honger naar cement de Pietersberg bijna helemaal had verzwolgen.

De entree in België verloopt spectaculair. De sluis in Vernaayen is zo groot dat het hele sluisproces wel een uur in beslag neemt.

Direct na de sluis zie je aan de bebouwing dat je in België bent….

Een zeer klotsend kanaal. Overigens wordt er in België zo te zien wel genoeg cement geproduceerd.

Er was een ruime plek in de jachthaven in Luik.

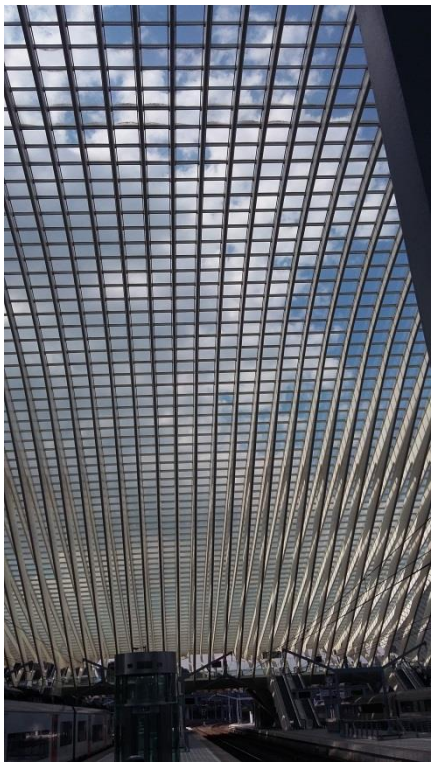

Als eerste hebben we het station van Calatrava opgezocht. Architectuur die heel

mooi licht is, in een sombere grauwe wijk.

De andere dag kwamen heel onverwacht Geeke en Theo op bezoek. Wij lagen uiteraard nog in bed. We slapen immers heel langzaam. Was echt leuk, en heel verstandig dat ze ook even hun rust pakken tijdens de voorbereiding op hun verhuizing.

Wij hebben de rest van de dag uiteraard de zondagsmarkt (3 km!) bezocht en de rest van de stad bekeken.

Er wonen wel bijna een miljoen mensen! Als er een miezerige motregen had gestaan, zouden al onze vooroordelen bevestigd worden. Nu was zelfs Luik mooi. Rue St. Dennis en Rue Matrognard hebben volgens ons gewonnen.

Het varen na Luik werd wbt de sluizen wel wat spectaculairder. Het waren echt grote sluizen, maar de boten die erin gingen waren ook echt groot! We moesten steeds wachten om mee geschut te kunnen worden met vrachtschepen. Wel veel trieste overblijfselen van een eens roemruchte industrie …..

We deden maandag 9 mei en dinsdag 10 mei telkens 2 sluizen en 35 km.

Een tussenstop in Huy, bij de lekkende kerncentrale en toen waren we in Namen. Het weer verandert,

het wordt natter maar de oevers veranderen gelukkig ook, het wordt steeds mooier.

Op de woensdag de 11e eerst even nog een paar kleine klusjes en dan op de fietsjes Namen in. Wat een verschil met Luik! Echt een levendige toeristen stad.

Een prachtige kathedraal maar ook de Citadel! Die ligt dus hoog op de rotsen…. Voor mij dus afzien. We namen de route voor moeders met kinderwagens , die moeders gingen twee keer zo snel als ik.

We hebben twee nachten in Namen gelegen. Op 12 mei gingen we verder. Eerst boodschappen en water tanken en dan weer de Maas op. Onderweg zagen we over het fietspad langs de Maas een langeafstandswandelaar lopen. Hij droeg een Jacobsschelp op zijn rugzak, dus was duidelijk op weg naar Santiago di Compostella in Spanje. Wij moesten wachten op een vrachtboot bij de 2de sluis. Toen wij daar kwamen was de ‘pelgrim’ daar ook. We maakten een praatje. Hij kwam uit Valkenburg en was 4 dagen daarvoor van huis vertrokken. Het ging moeizaam. Zijn hele voeten waren al kapotgelopen. Dus toen Fokke vroeg of hij misschien een stukje mee wilde varen, was de beslissing snel genomen. We hebben hem meegenomen tot Dinant. Bouwwerkzaamheden aan de kade waren

er de oorzaak van dat we daar niet konden aanleggen.

Wel hebben we de pelgrim dicht bij de Abdij van Leffe afgezet. Daar moest hij zijn stempel halen. We vonden een plekje een eindje verderop in de stad. In de avond werd er op de boot getikt. Daar stond onze dankbare lifter met een fles wijn. Bijzondere avond, heel gezellig.

In Dinant zagen we diverse rondvaarboten. Big business daar. Wie schetst onze verbazing toen we daar 2 rondvaartboten uit Blokzijl zagen liggen. Duidelijk verkocht aan de Belgen. De vlaggetjes van de provincie Overijssel zaten er nog op. Een nieuw vaargebied voor de Martha-O en de Sijgje-S van rederij Timmerman uit Blokzijl.

Net zo als voor ons. Wat een prachtig gebied om door te varen.

We kijken onze ogen uit. Het gaat niet snel. De stroom is nog steeds tegen en het aantal sluizen neemt per 10 km. toe. Vrijdag de 13de bereiken we Givet.

Daar moesten we de vaarvergunning voor Frankrijk kopen. We kregen ook de afstandsbediening voor de sluizen.

De eerste Franse aanlegplek. Overigens hadden we een soort jachthaventje verwacht, maar het bleek een kale steiger. Geen water, geen stroom, geen prullenbak. Maar wel leuke mensen om mee te kletsen en een biertje te doen. We liepen (zoals elke avond) nog even het dorpje in. Meest vergane glorie.

Vrijdag de 13de was voor ons een prima dag. Wel vind je overal in de stadjes schildjes met waterhoogtes….

(Oei oei….)

Zaterdagochtend voeren we om 10.30 weg van de kade in Givet. Het was veel kouder (scheelde wel 15 graden), bewolkt maar droog. De eerste 2 sluizen die we tegen kwamen waren nog bemand, maar dat was omdat er een tunnel tussen ligt. Voor het eerst van ons leven zijn we met de boot door een (onverlichte) tunnel gevaren. Heel bijzonder, maar het ging goed. De binnenverlichting aan en Fokke met 2 grote zaklantaarns voorop.

Daarna steeds automatisch te bedienen sluizen. Je moet het sluizen zelf in gang zetten door een zender op een ontvanger te richten.

De rest gaat dan vanzelf als het goed gaat. Deuren open, licht op groen, in varen en de boot vastleggen. Aan een stang trekken, dan wordt de sluis gevuld en gaan vervolgens de deuren open.

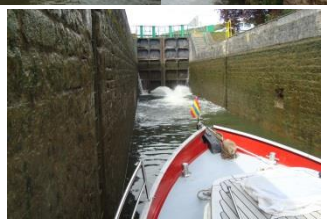

Tijdens het vullen goed op je touwen letten, en uitvaren als de deuren open zijn. Het is bijzonder sturen. Stroom, nauwe ingang, rare wervelingen in het water en ook nog eens veel wind. Geen luierdagje varen. Meestal gaat het goed in die sluizen.

1 keer niet. De deuren gingen open en meteen weer dicht. Wij zaten nog in de sluisbak. Gelukkig zagen we het op tijd en konden we weer vastmaken. Noodnummer bellen, Fokke in zijn beste Frans uitleggen wat er was en toen wachten. Thee, boekje, beetje breien. 1 uur. Toen kwam er een mannetje die iets onduidelijks in een huisje deed en toen gingen de deuren open. We konden aanleggen in Fumay. Prachtige kade, geen enkele ander boot te bekennen. Overigens hadden we de hele dag niet een andere boot gezien op het water. Bizar.

Net voor 6 uur kwam er nog een Noorse boot aanvaren. Zij wilden ook aan de kade, maar konden niet bij de kant komen, het water was niet diep genoeg. Of hun onderwaterschip te groot, ’t is maar hoe je het bekijkt.

We hebben ze uitgenodigd maar aan onze boot vast te maken. Verder varen kon niet want de sluizen zijn na 18.00 uur gesloten. Dus …….

Wordt vervolgd, tot op heden gaat het goed. De sfeer is prima, we drinken borrels met allerlei types mensen, net nog champagne met een jong Noors stel. De gezondheid is goed. Mijn hart doet het nog steeds, ik kan zelfs redelijk lopen, alleen nog last van de rug. Met Joke alles prima. Genieten.

Verrassing,

de volgende dag om 9 meldde zich onze pelgrim. Hij had zich herpakt en kon weer lopen. Geweldig. Koffie.

Toen hadden wij pech. De mevrouw van de haven was wel erg aardig, maar.

Onze was stond klaar achter haar gesloten deur. Dat duurt nog even, siësta op eerste pinksterdag.

Hoofdstuk 3 Van Fumay, de 15e mei tot Compiègne op woensdag 25 mei 2016.

Het had nogal wat voeten in de aarde voordat we weg konden. De mevrouw van de Capitainerie was wel aardig, maar misschien niet al te slim. Al met al, borg ze onze was, die ze overigens keurig had opgevouwen, achter slot en grendel en ging vervolgens zelf weg. Tja, voordat dan op eerste Pinksterdag de pauzes zijn afgelopen in Frankrijk…. Inmiddels waren alle pinksterbruidjes wel getrouwd.

Uiteindelijk zijn we toch nog doorgevaren naar Revin. Veel spektakel onderweg met kabels over de Maas waar mensen met 100km naar beneden suisden, fietsers, lopers en mountainbiken. De Maas stroomde erg hard. We begrijpen van anderen dat in het vroege voorjaar door de regenval de stroming extra hard kan zijn. Soms wordt de Maas dan voor scheepvaart gesloten. Dat is dit voorjaar ook al een keer gebeurd. Op weg naar Revin moeten we weer door een tunnel. Een korte dit keer.

een bijzondere flora steeds

Wel een prachtige haven, maar een uitgestorven dorpje. Zelfs geen stokbrood de volgende ochtend.

De nachten zijn koud! Het kacheltje dat we op advies van Barend gekocht hebben, draait overuren.

Doorgevaren naar Charlevile-Meziere. Een geweldig mooi stuk van de Maas. Wat een overweldigende natuur. Dat hadden wij nooit gedacht dat die Ardennen zo mooi zijn. Alles bloeit hier al volop. Wij varen er met een gangetje van 8 km per uur door heen. Met de auto waren we er altijd in een paar uur doorheen.

We blijven 2 nachten in de nieuwe jachthaven. Bijna leeg, de toegangsbrug is 3.10 meter…. Overal elders 3.50 of meer, dus veel boten kunnen de nieuwe haven in invaren. Ze blijven liggen aan de oude steiger of varen verder. We zijn er alleen. Er liggen 3 boten van mensen die een weekje naar huis zijn. Charleville heeft een station. Maar wij zijn nog maar een paar weken onderweg, dus wij gaan nog even door. We doen weer de was, wat klusjes en maken de boot schoon. Uitgebreid door de stad gefietst. Groot, en opeens heel druk.

Een kathedraal met prachtig glas, ontworpen door een vriend van Picasso. In hun abstractie vertelden ze het hele verhaal.

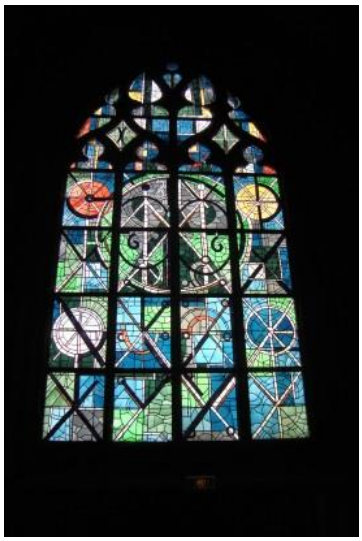

De 18e varen we weer weg. Dat varen is geen straf! Het is geweldig om hier te mogen varen. Het voor ons laatste stuk Maas stroomt nog even hard. Het heeft geregend. Maar wel tunneltjes waarmee je hele stukken afsnijdt.

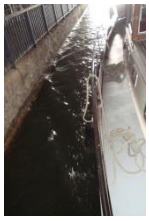

Bij Pont a Bar gaan we de Maas af en het Canal des Ardennes op.

We konden daar diesel met een slang tanken. Wel met een power om tanks van 2000 lt te vullen.

Het is hier van een verstilde schoonheid.

Overal bloeien de bomen en de bermen en weilandjes zijn uit een Nederland van de jaren 50. Ik kan snappen dat de lokale boter hier lekkerder is. We stoppen in Cassine, een dorpje dat bij een kasteel hoorde.

De volgende dag varen we over het “Bief de Partage “, het water scheidingspand. We meren aan in Chesne, onder de kerk. Daar zijn wel twee bakkers, luxe! Lekker gefietst. Morgen beginnen we aan de sluizentrap. 27 sluizen in 7 km brengen ons dan weer naar beneden. We zijn nu op 199 meter en we dalen naar ong. 70 meter.

Leeg, leeg,leeg. Het seizoen is hier nog niet begonnen!

Vrijdag 20 mei. Om half 10 maken we de boot los van de kant en beginnen we aan de eerste sluis. De routine zit er al snel in. Alles deed het, de techniek liet ons niet in de steek. Nog 27 te gaan.

De monteurs van de VNF (voie navigable de France) rijden voortdurend in hun autootjes langs. Geruststellend.

Bij sluis 26 moesten we ons afstandbedieningskastje inleveren. We kwamen in een ander district. Daar hangt een stang aan een stellage over het water. Je moet de stang draaien en de sluisgang wordt in werking gezet.

Om 16.00 uur lagen we voor de wal in Attingny. Een dorpje als zoveel in deze streek. Goede walkant, maar geen electra en ook geen water, ondanks een paal met 3 kranen.

We gingen uit eten. Dat hadden we volgens ons wel verdiend. Na 28 keer de boot vastmaken in een sluis. Hoewel dat van hoog naar laag wel gemakkelijker is dan andersom. Als je bovenin begint kun je zien waar het touw om de bolder moet.

We horen van ervaringsdeskundigen dat je de boot los in de sluiskolk moet laten drijven. De sluizen zijn maar 5 meter en 5 centimeter breed, dus de boot kan geen kant op. Eigenlijk is dat verboden, dus voor de vorm moet er wel een touwtje klaar liggen als er per ongeluk VNF-ers staan te kijken. Misschien gaan wij dat ook wel proberen. Scheelt een boel werk.

De volgende dag hebben we maar een paar uur gevaren. In Rethel vonden we ook een goede steiger, met stroom, water en een douche. Het was deze zaterdag heel warm, dus was de douche zeer welkom. Rethel maakte een troosteloze indruk. Veel winkels gesloten, weinig kleur in de stad. Jongeren zitten in groepjes bij elkaar en drinken (veel) bier. Je moet zelfs naarstig op zoek naar 3g. De weelde van Wifi is ver te zoeken. Wel zijn er hier soms nog internet cafes…, met middag pauze!

Het maakte allemaal niet uit, de zondag goot het echt de hele dag van de regen. Puzzelen, breien, lezen, kolonisten van Catan, House of Cards en pannenkoeken eten.

Maandag verder over het Canal des Ardennes. Bij Asfeld veranderde de naam van hetzelfde Canal in Canal Lateral a l'Aisne. In dit Canal hadden we de eerste Spits voor ons. Met een indrukwekkende snelheid van 5 km/h.

Aardige schipper , we mochten zelfs inhalen .

Spannend. Helaas kwamen we daarna achter een Belg die 4.8km/h voer.

Wij gingen bij Berry au Bac voor de wal. Fokke draait de grondankers in de het gras, de bolders zitten te ver uit elkaar voor onze kleine boot.

Wel hebben we de spits gefilmd hoe die door de sluis ging.

Puur vakmanschap. Zijn lading gerst was bestemd voor de bier productie.

Acht uur gevaren, 7 sluizen, 23 mijl. Het kanaal is heel ondiep en stikt van het drijfhout.

Geen wonder als je de berm onderhoudmethode met de Franse slag doet.

De 24e was het koud! Doorgevaren naar Soissons. Bij Vailly sur Aisne is het gekanaliseerde deel afgelopen en varen we op de rivier, voor het eerst stroom mee! 11.5 km/h. Na de thee fietsen we een heel eind door de stad omdat we op zoek zijn naar een bouwmarkt om een speciale aansluiting voor de waterslang te scoren. We hebben bijna alles in ons drijvend magazijn, maar die Franse uitvoering net niet. We zien zodoende tamelijk veel van de stad en ook hier valt ons op dat je nog goed kunt zien hoe deze dorpen/steden onder de 2 wereldoorlogen hebben geleden. En hier natuurlijk vooral 1914-1918.

Onderweg zien we veel zo te zien verlaten fabrieksgebouwen. Voor een deel zijn het silo's die wellicht straks in de oogsttijd nog wel weer gebruikt worden, maar de laad- en

loswallen zijn verwaarloosd, dus over het water is er geen reuring meer. In dit gedeelte zijn wel wat meer vrachtboten.(peniches, spitsen) Het eerste gedeelte van de Maas af was het alleen toeristisch varen.

Toen we terug kwamen bij de boot sprak een Belg ons aan. Hij lag met zijn boot achter ons. Hij zei de onvergetelijke woorden: ‘ de diesel is op in Frankrijk”. Wij gaan naar huis, wat doen jullie??? We wisten nergens van. Geen internet, geen krant, geen nieuwszender op de radio. Dan sta je toch wel even raar te kijken. Ook anderen (campinggasten en campers) kwamen erbij en gaven aan ook te willen bezien hoever ze nog zouden kunnen komen met de inhoud van de tank. Wij hadden wel lange rijen bij tankstations gezien op onze fietstocht door de stad, maar we dachten : zeker, dolle dinsdag of zo. We hadden nog 170 ltr in de tank en 55 ltr. op reserve. Niet genoeg voor het geplande rondje. Tja…

De volgende morgen eerst maar eens een serieuze krant gekocht en wat nagevraagd bij inwoners. De meningen zijn verdeeld. De een denkt dat het chaos wordt in Parijs, de ander denkt dat ‘ze’ wel een oplossing vinden. Het wordt wel spannend. Het metropersoneel gaat 4 dagen voor het begin van het EK in staking voor onbepaalde tijd. Idem de vliegtuigen. En de kerncentrales met gevolgen voor de elektriciteitsvoorziening. Dan werken de sluizen ook niet meer. Of stel je voor dat de sluiswachters net zoals politie en hulpverlening ook acties gaan houden.

We besluiten door te varen naar Compiègne. We gaan onderweg door onze honderdste sluis van deze rij. Vic 12 was de naam. Helaas was de hydrauliek stuk en moest de sluiswachter met de hand draaien.

De rivier is echt prachtig. Schitterende natuur en fantastische huizen, tuinen en parken voor de rijken van Compiègne. Het lijkt de Vecht wel.

We vinden in Compiègne bij een bunkerboot voor beroepsschepen een volle tankauto en een behulpzame meneer. Hij doet onze tank vol en geeft, vanwege de barre tijden, 2 jerrycans gratis, die we ook vol doen. Nu hebben we bijna 300 ltr.

Morgen blijven we hier in de jachthaven van de stad. Fietsen wat rond en zullen dan nog eens bezien hoe de toestand zich ontwikkelt. Uiteindelijk kunnen we hier links af naar Parijs en rechtsaf naar België. Daarvoor hebben we diesel zat. Zo is elke dag anders en verveelt het ons geen moment.

Hoofdstuk 4 van 26-5 tot 1-6, van Compiègne tot Parijs

De stad is historisch heel interessant. Compiègne.

De rijke Franse adel en de koningen en 3 keizerlijke Napoleons met uiteraard Josephine en Marie Antoinette gebruikten sinds Clovis deze streek om zich te ontspannen van de vermoeienissen opgedaan bij?, door…?

Fantastische paleizen, parken, kerken, ruïnes. Geliefd om er met schoolreisjes heen te gaan .Heerlijk om anderen te zien werken!.

Naast het broodnodige huishoudelijke werk gebruiken we deze dag om door de stad te fietsen. Bovendien was het aangenaam weer.

We besluiten toch maar naar Parijs te gaan. We zijn er nu relatief zo dicht bij en dat was het einddoel van de reis. We hebben het wel 3 keer uitgerekend, maar zonder bijzonderheden denken we genoeg diesel te hebben. Dus niet rechtsaf naar België, maar links af de Oise af.

De volgende dag vrij vroeg opgestaan en ruim 50 km over de Oise gevaren, stroom mee en maar 4 sluizen. We hadden in Sarron zelfs een Nederlands sprekende sluismeester. Doorgevaren tot Boran, - op de helft- we mochten aan een privé steiger liggen.

Weer mooi weer en overal op de mooie parkachtige walletjes relaxende Fransen en elkaar liefkozende stelletjes. Voorjaar! Aan de overkant een leegstaand zwembad met restaurant. Er deden wel mensen onduidelijke werkzaamheden.

Maar het leek het meest op een mislukt Oost-Duits project.

Wat wij ons niet echt gerealiseerd hadden, was dat er in de stroomgebieden van de Noord Franse rivieren ook veel wateroverlast is geweest. Meestal net na de winter, regenval en dooi. De laatste keer in 2001

Onze Glimlach trekt veel bekijks. We ontmoetten bij de boot de Franse Jamie Oliver. Hij wilde wel 2 dagen meevaren en voor ons koken. Hij werkt als privé kok en is zeer gecharmeerd van het fusion koken. Het kon zijn goedkeuring wegdragen dat wij in het dorp bij de charcuterie allemaal lekkere dingen hadden gekocht om op te eten.

De scheepvaart begon om half acht, dus het kraken van de touwen ook. Tja, nog even lekker liggen en om half tien voeren we al weer. Je moet blijven opletten voor al dat los meestromende hout, completen boomstronken.

We zagen onderweg steeds meer “pousseurs”, een goede Spits, met ervoor een oudere die ze koppelen, soms zelfs dmv een in V-vorm uitgezaagd achterschip waarin dan de boeg past.

Wel een slimme uitvinding want als de motor nog in het voorste schip zit, kunnen ze ook over de kanaaltjes met de kleine spitsen sluizen, 38,5 x 5. Daar past er precies, echt precies 1 in. Je hebt dan 2x 350 ton laadvermogen.

De Oise werd steeds mooier. Je kunt merken dat we in de buurt van Parijs komen, prachtige oude chique landhuizen.

We meren af op de Seine in Andressy. We dachten dat daar een mooie Halte Fluviale was, maar die is ten onder gegaan in de voorgenomen projecten met uiteraard vele protest spandoeken. Wel brak er tijdens het afmeren een hevig

noodweer los. Joke was drijfnat en ik doorweekt.

Morgen verder de Seine op, richting Parijs. De 100 km Oise zijn gedaan. Tot op heden kunnen we niet anders zeggen dat de sluiswachters uitermate vriendelijk,

en ontspannen zijn en de mensen onderweg belangstellend en behulpzaam. Kortom, aardige Franzosen en lieve matrozen.

Rustig varen op de zondag.

zelfs zeilbootjes maar ook gezonken bootjes..

we kozen vaak routes achter de eilandjes, minder stroom

Een oploper en wij voeren mooi achter een Nederlandse verlengde spits, Heel aardige mensen. Geen doorsnee schippers. We deden een praatje tijdens het schutten in de sluis. Ik had daar wel langer mee willen praten. Hadden rollen staal uit Nederland voor Evry. Mede dank zij hun oplettendheid vonden we een overnachtingsplek in Port van Gogh.

wel weer een natte zooi.

Het klinkt heel wat, maar ook hier weer een bonte verzameling van permanente liggers. Misschien 3 passanten plekken. Overigens wel prachtig gestylde moderne kantoren op verbouwde schepen. Verder was alles dicht, maar ook het hele terrein ging om acht uur ’s avonds op slot. Nog even de wijk Asnieres ingelopen. Wij waren de enige blanken. Maar nog wel een lekkere halal steak gekocht. Alle winkeltjes en cafés waren gewoon open, heel druk en levendig. Onderweg weer veel bijzondere boten en markante dingen gezien. Daar maken we een apart hoofdstuk van. Weer beestachtig slecht weer en onweer. Volgens mijn zusje waren er twintig mensen door de bliksem getroffen.

30 mei. Nu gaan we echt naar centrum Parijs.

Je kunt merken dat het maandag is, meer scheepvaart. Weer heftige regen. We volgen trouw de vaaraanwijzingen, gaan regelmatig achter de eilanden langs. Snel geschut in Suresnes. De stroming nam door al die neerslag fors toe. Hoe dichter we bij de Eifeltoren kwamen hoe hoger de golven werden: wind tegen stroom, rondvaartboten en vernauwingen onder de bruggen. Heel afwisselend varen, de oever was geen moment hetzelfde: mooie historische gebouwen, moderne architectuur, maar vooral de meest afwisselende verzameling boten die we ooit hebben gezien, duizenden. De meeste lijken ook nog bewoond te worden. Soms veel bakken met bloemen en kruiden. Prachtige woonschepen en verroeste exemplaren.

Ook veel rotzooi. Overal wordt overigens gewoond. Ook onder de bruggen, maar dat is dan weer een andere categorie. (met schotel voor Goor en Geer)!

En ja!!! Daar was tie dan, op het enige droge moment van de dag: La Tour de Eiffel!. 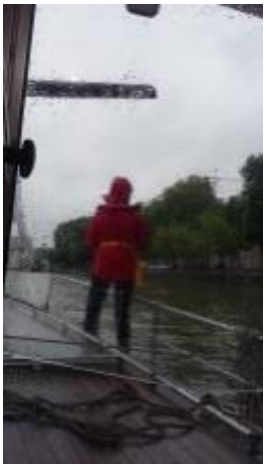

Wel een bijzonder moment. Overigens vaar je vanaf daar onder de bruggen door waar we vaak overheen zijn gelopen Vanaf het water zijn ze nog mooier. Een bijzonder gevoel.

Zeker rond het Ile de la Cité met de Notre Dame. Wel met 2600 toeren en 7.5 mijl door het water. Het bleef bestuurbaar en de communicatie met alle commerciële scheepvaart ging goed.

Op de Seine hebben we toch maar Navionics op de tablet erbij gehad.

Was wel makkelijk en veilig, want ik had papieren kaarten uit 1980… de bochten stonden er nog wel op, maar aan de kant was toch wel wat veranderd. Er wordt geweldig veel gebouwd aan de Seine. Ze leggen dan 3000 tons bakken langs de kant en dat is dan de bouwwerf.

Na een halve km moesten we bakboord uit naar het Canal St. Martin, de jachthaven het Arsenal in. Joke stuurde akelig strak met stroming en “neer ‘de sluis in. Het leek de haven ingang van Vlieland wel. We hadden gereserveerd, moest ook wel, want hier lag het ook vol en weer veel schepen waar permanent op gewoond werd. Misschien 5 vrije plekken? Helaas, de Wifi……niet dus. Maar wel douches, stroom, water en een luxueus gebouw. Voor het eerst sinds tijden betalen we weer havengeld. 30 euro per nacht, dat is toch nog altijd fors minder dan een hotelkamer. Het regent weer waanzinnig, gelukkig hebben we nog confit de canard! Uit onze ijzeren voorraad voor bijzonder dagen. We wilden uit eten gaan om de komst in centrum Parijs te vieren, maar we hebben geen zin om ons nog eens nat te laten regenen. We blijven aan boord.

Lekker laat opgestaan, maar…… het water staat nu wel erg hoog.

Er zijn hier zelfs schepen met daktuintjes

Een vaarverbod. Zelfs voor de rondvaarboten. Drie zijn er in onze haven gestrand, kunnen niet meer door de sluis en ook de tunnel is te laag.

Wij wilden vrijdag weg, de verwachting is dat het scheepvaartverkeer vrijdag weer op gang komt, we verlengen onze reservering maar tot zondag. Wat moet je toch al die tijd doen in Parijs. Als we de stad in gaan kijken we natuurlijk nog even bij het Ile de la Cité waar het gisteren al idioot hard stroomde, nu misschien nog iets harder.

We hebben het nog nooit zo rustig gezien in Parijs. Na de

aanslagen en de stakingen is het toerisme finaal in elkaar gestort. Alleen bij de Notre dame stond nog een rij parapluies.

Onze haven ligt prachtig. Vlakbij Place de la Bastille.

Dinsdagavond gingen we dan wel uit eten, bij chez Papa, aan de boulevard des Bastille. Leuk en lekker. Rustige avond verder aan boord.

Woensdag 1 juni 2016. Al vroeg enige hectiek in de haven. Er wordt nu serieus rekening gehouden met heel hoog water.

Dat kan dus ook in het late voorjaar als het zo verschrikkelijk hard regende zoals de afgelopen paar dagen. In 16 uur is net zoveel gevallen als normaal in 1,5 maand. De meeste regen in 100 jaar. Mensen worden gesommeerd hun bezittingen van de steiger te halen (fietsjes) en de overgangetjes van de drijvende steigers naar de kade worden weggehaald. Er is sinds gisteren nog zeker een meter water bijgekomen. We hebben echt geluk gehad dat we net op tijd deze haven binnengelopen zijn. We liggen hier goed en wachten zeker tot de situatie weer normaal is voor we verder gaan. Het is vijftien jaar geleden dat dergelijke maatregelen nodig waren in de haven. We hebben water en elektriciteit op de steiger en hebben voor een aantal dagen boodschappen in huis. Via de steiger kunnen we wel langs de boten lopen. En tot nu toe kunnen we ook nog op de

kant. Ze maken een noodvoorziening voor als het water nog hoger komt.

We hebben al kennis gemaakt met een aantal andere bootjesmensen. Vanmorgen werd er nog een Nederlands bootje binnengebracht onder begeleiding van de politie. Zij waren gisteren met de stroom mee de Seine afgekomen tot bij de haveningang. Maar de sluis deed het dus niet meer. Ze hadden de hele nacht aan de Seinekade liggen klotsen en mochten vanmorgen door de openstaande sluis naar binnen. Dat durfden ze niet op eigen kracht, vanwege de giga stroom. De politie hielp. De opluchting was groot.

In de middag prachtig gefietst langs het Canal St. Martin

ze hebben echt fietspaden !

Het is nu al 12 uur droog!! We melden ons wel weer. We hebben tijd en geduld. We hopen dat we dinsdag weer kunnen varen, boet’n ongelukk’n. (en stakingen van het sluispersoneel!)

Hoofdstuk 5 Van 2 -6van Parijs naar?????

Tja, dan zijn we donderdag 2 juni in Parijs. Maar met wat een ander gevoel dan we thuis in Oldenzaal bij dit doel hadden…….

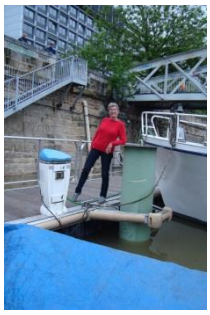

Het water steeg in 24 uur een halve Joke…..

wij moesten ons even realiseren dat dit natuurlijk niet normaal is, in 1 nacht een emmer vol.

Dit is het “normale “beeld, woensdag 8 juni. Het water is in de haven weer op het gewone niveau.

Er was in de stad van alles aan de hand, een gigantische verkeerschaos, bruggen waren afgesloten, stakingen bij de Metro, enkele sporen konden niet meer worden gebruikt, een kosten verslindend staatsbezoek van de President van Zuid Korea, het EK dat eraan komt, enz….. Ik ben blij dat wij gewoon uit Hollande komen en niet zo heten.

Wij moesten onszelf er wel even aan herinneren dat we natuurlijk in een geweldige stad zijn en we onze gedachten niet moeten laten overspoelen door

deze natuurramp. Want zo zien de Fransen dit wel, het is 30jr geleden dat er zoveel water was.

En wat doe je dan in zo'n wereldstad:

We zijn allereerst nog maar eens wezen kijken bij het Ile de la Cité waar we maandag al spectaculair gevaren hadden. Nu stroomt het nog wat harder, er is

een algeheel vaarverbod.

Ook de tunnels van de autoweg waar Lady Diana is omgekomen waren helemaal vol.

Deze "Crue" levert zeker ook economische schade op,

de rondvaarboten en restaurants kunnen niemand ontvangen.

Gelukkig hebben wij de stad een toeristische impuls gegeven.

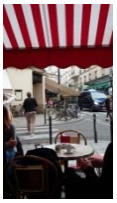

Natuurlijk de Highlights van Parijs, Place du Tertre, de Eiffeltoren

concerten in de Metro, de Champs Elysees.

Overiges, wat een verbazing, de eeuwige jachtvelden waren leeg… . Dat hadden ze voor ons niet hoeven te doen. Echter de president van Zuid Korea kwam op bezoek. Wat een poppenkast , alles werd ingeschakeld, alsof die agenten niets beters te doen hadden.

Gelukkig stonden er ook nog gewoon rijen voor een tasjeswinkel.

Het fietsen bevalt ons geweldig. Je legt in korte tijd grote afstanden af en wij zien wijken en plekken van Parijs die we nog nooit eerder gezien hebben. Bijna overal kun je nu redelijk veilig fietsen. Wel moet je bij grote kruisingen voor de veiligheid ze in 2 of 3 keer via de zebra’s oversteken. Overigens zijn de Parijse fietsers nog erger dan de Amsterdammers.Je ontkomt natuurlijk niet helemaal aan de overstromingen, ,

Maar je kunt ook heerlijk relaxet bij de “kunstvijver ‘van het Centre du Pompidou zitten en genieten van de prachtige waterbeelden, mooie voorstellingen en gewoon van de gezelligheid. 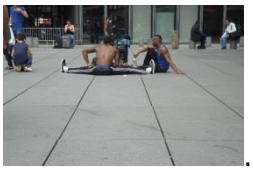 . Lekker lunchen

in het Jardin de Luxembourg . In de Marais keken we steeds onze ogen uit bij alle oude ambachtelijke werkplaatsjes. Hier bouwden ze nog snaar instrumenten. In bijv. de Rue Charles V . Het is absoluut een van de oudste wijken van Parijs, zelfs vakwerkhuizen. Een grote afwisseling met kleine winkeltjes, bedrijfjes en straatjes met de meest luxe merken. Zelfs straten zoals Rue des Francs Bourgeois waar alleen winkeltjes zitten met parfum (Chanel, Guerlain, enz), nagellak,lotions, smeerseltjes, kleurtjes voor op ?, kortom alles wat vrouwen nodig hebben om voor andere vrouwen mooier te zijn. Als je shop verslaafd bent heb je aan 3000 euro per dag niet genoeg. Joke werd even verleid om een winkel in te gaan waar ze alleen spulletjes verkochten om je nagels schoon te maken, een schuurblokje en een flesje voor je nagel riemen: 65 euro!

en vreselijke viswinkels . Vanzelfsprekend keken we ook even in de St. Paul, duizenden zijn voor ons de drempels overgegaan. .

Soms zie je zomaar iets op de stoep ??? ?????

Veel bladgoud is inmiddels vernieuwd. . Vlakbij onze haven de Jardin des Plantes, in deze tijd van het jaar een lustoord. Heel gezellig zijn natuurlijk de wijkjes rondom de Boulevard St Germain, bij Odeon, Cluny, Rue de Seine. Indrukwekkend de ministeries in Montparnasse, daar kan bezuinigd worden en iets harder gewerkt. Wat hebben die meiden en jongens arbeidsvoorwaarden!

Maar gelukkig zien we dit ook! Droogte!! Scooters boven water! 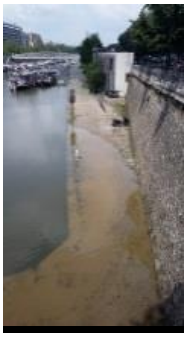

Het gewone leven gaat ook door, internet, boodschappen, lezen, enz

En het gesprek op de steigers gaat voornamelijk over de vraag wanneer we weer kunnen varen. Waar ga je naar toe? Stroomopwaarts naar de Marne of met de

stroom mee terug naar de Oise. Ga je door het kanaal st. Martin en kanaal St. Denis en snijd je zo een stukje Seine af. We weten het nog niet.

Voorlopig is het wachten op het moment dat de autoriteiten de vaarwegen weer vrij geven voor de pleziervaart. De meeste stroming moet eruit en er moet een eind komen aan de niet aflatende stroom rotzooi die in het water drijft. We wachten het nog maar even af. De afgelopen dagen was het warm en droog. De giga onweersbuien gingen ons voorbij. De haven ziet er beetje bij beetje weer gewoon uit. De sanitaire voorzieningen kunnen weer gebruikt worden. Lekker douchen! Hoewel we het gebruik van zeep en een washandje niet verleerd waren.

Hoofdstuk 6 . Eerst nog in Parijs en dan van Parijs naar Wambrechies.

Donderdag 9, vrijdag 10 en zaterdag 11 juni nog in Parijs.

We gebruiken de dagen om op onze fiets onbekende stukken van Parijs te zien. Ondertussen houden we weer- en andere berichten nauwlettend in de gaten. Komt er beweging in de haven. Wat kunnen we gaan doen?

We lopen elke keer naar een vast plekje aan de Seine om de veranderingen goed te kunnen volgen. We zijn zeer onder de indruk van de kracht van het water en we realiseren ons dat een dergelijke ramp gevolgen heeft voor de economie van de stad.

In de haven herneemt alles weer zijn gewone gang. Dichtgemetselde doorgangen worden weer opengebroken.

We fietsen naar Les Frigos. In oude koelhuizen zijn nu ateliers, exposities woon- en werkruimtes voor kunstenaars en voor hen die denken dat te zijn. Heel apart om te zien, je mocht zomaar naar binnen. We kunnen ons voorstellen dat dit zeker inspirerend is voor kunstenaars om er te werken en te wonen.

Maar is ook veel moderne architectuur. Net zo indrukwekkend.

Daarna zijn we naar het Parc de Bercy geweest. Weer heel wat anders. Een verstilde omgeving in de drukke stad.

Uiteraard ook nog even op het Place de la Republique gekeken bij Marianne. Heel groot, maar wel veel eng volk, drugs en drank.

Groot is zeker ook van toepassing op de begraafplaats Pere Lachaise. Een dorp op zich. Je zou er kunnen verdwalen, zo groot. Er liggen veel beroemde mensen begraven. O.a. Jim Morrison,

Dat graf was niet te missen, Nog steeds veel fans.

Een wel heel zuinig graf van de familie Salmon, er liggen 8 mensen in. Ze zijn wel in 1760 begonnen….

In het sluisje van de haven naar de Seine wordt een spits geschut. De boot draagt de naam van onze 2de kleinzoon Yannick.

Fokke wijst nog maar eens aan hoe hoog het water hier vorige week stond.

Maar ok. We hebben een besluit genomen. Zoals we hebben laten weten in ons tussenbericht.

We vertrekken op zondag 12 juni om 11 uur richting het Canal st. Martin.

Tenminste, dat dachten we, maar de havenmeester kon ons geen groen licht geven. Want de lampen die de vaart in de tunnel regelen waren kapot, dus moesten we wachten op mondelinge toestemming.

Door het sluisje naar de Seine kon ook niet meer. De sluis was weer kapot…

Om 12.15 uur mochten we de tunnel in.

Dat was echt bijzonder. We gingen samen met een ander Nederlands bootje, de Libra van Fons en Jacqueline. Je vaart onder de Place de la Bastille door en komt 1,5 km. later weer omhoog. 8 sluizen in totaal in 4 setjes van 2. Er is weinig licht, dus de grote mac-lights kwamen weer goed van pas. Er komt gezeefd licht binnen door lichtkokers die uitkomen in het park bovengronds.

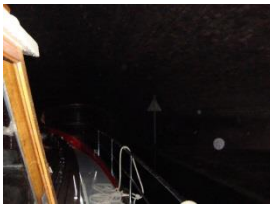

Een geweldig leuke wijk. Alles wat trendy is wil hier nu wonen. Veel boeken en films hebben Canal St. Martin als achtergrond. Trouwens, Maigret rookte hier vroeger al zijn pijp.

We waren om 14.45 uur in het Basin de la Vilette waar ook een jachthaven is. We hebben al meer dan 120 sluizen gehad, maar nog nooit zo’n sterke stroom als het water erin kwam dan juist hier in het kanaaltje in de binnenstad. 1 kikker brak af door het geweld.

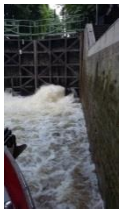

Maar Fokke had natuurlijk nog een reserve exemplaar. Maandag de 13de waren we al om 8 uur voor de eerste brug. We voeren langs het Stade de France,

maar ook langs vage nederzettinkjes

We deden de 7 sluizen van het Canal de st. Denis zonder problemen.

De eerste sluis van het canal st. denis kent een hoogteverschil van 11 meter. Voor dergelijke sluizen moet je hele lange lijnen bij je hebben. Tijdens het voorbereiden van de tocht zei iedereen tegen ons dat je zeker 2 x 30 meter mee moet nemen. Dat hadden we dus ook gedaan en we dachten die hier eindelijk te moeten gebruiken. Wij voeren de sluis in. Gooiden de lange lijnen om de bolders om de boot bij de kant te houden als het water 11 meter gaat zakken. Maar nee, de sluismeester kwam helemaal zijn sluiskantoor uit om tegen ons te zeggen dat we helemaal geen lijnen/touwen/bolders mochten gebruiken. We mochten de boot helemaal niet vast maken en moesten los in de kolk blijven drijven. Dat is zelfs wettelijk verboden, maar hij stond erop. En het ging ook goed, maar nu hebben we die 2 x 30 meter lijnen nog steeds niet nuttig gebruikt. Je blijft je verbazen, want de 3de sluis kende opeens drijvende bolders.

We draaiden om kwart over 11 de Seine op. Met de stroom mee. 13-16 km per uur. Het ging fantastisch. Er was nog nauwelijks verkeer op de Seine. Verder richting kust was scheepvaart nog verboden. In Parijs gold eigenlijk nog steeds de code geel, maar je mocht er wel varen.

Nog veel overstromingsresten, maar ze waren met man en macht aan het werk om de troep op te ruimen.

Dit vaart dus ook, hetgeen te bewijzen was.

De laatste 9 km. van deze dag hadden we op de Oise de stroom tegen. Dat was wennen. Alsof er iets achter je boot hangt!

Om 4 uur vast in het haventje van Gercy. 25 jaar geleden groots aangepakt. Een heel nieuwe jachthaven met horeca omgeving (namaak/nep historisch verantwoord) gebouwd.

, maar nog wel een fraaie kerk uit 1100

Er was gelukkig plek voor de 2 Nederlandse plaisances. Verder waren ook hier weer veel plekken in beslag genomen door boten waarop het hele jaar gewoond wordt. Wat wil je ook, hemelsbreed 25 km. van Parijs.

Dinsdag gaan wij pas laat weg. Fons en Jacqueline daarentegen wilden juist vroeg varen. Dus namen we afscheid, want je weet niet of je elkaar dan nog treft. Wij wilden eerst nog even brood kopen was de bedoeling. Maar helaas, bakker dicht. Supermarkt op half uur afstand. Een beschuitje en een cracker dan maar. We varen de hele dag. Dat ging voorspoedig. Sla-lom tussen het vele hout en afval door.

De stroming is 2-3 km. tegen. Op de Oise was de waterstand ook hoog, maar niet in vergelijking met de Seine. We horen onderweg dat de Marne nog gestremd is en een tegenstroom kent van 6/7 km. Wij blij met onze beslissing!

Goede sluisbediening en meest droog weer. We vinden een plekje aan een ponton bij Beaumont sur Oise. Wat een oud stadje met een middeleeuwse kerk. En de restanten van een burcht. Oale grond, maar de jonge leu zijn hier niet. Heel veel winkels leeg, de moedeloosheid straalt ervan af. Maar wel een bakker met bekroonde producten. Dus kopen we ook een gebakje bij de thee.

We liggen aan een drijvende ponton in een snelstromende rivier dus we worden de volgende dag om 7 uur wakkergeschud door een voorbijvarende boot. Fons en Jacqueline hebben Compiègne bereikt. Dat gaan wij woensdag 15 juni niet halen. We vragen toestemming van de sluismeester om bij de sluis Verberie een nacht te mogen blijven liggen. Geen bezwaar. Mooi plekje. Lekker achter de dijk en in de zon.

Een giga onweersbui trekt ten oosten van ons langs. Wij zitten buiten met een boekje. Donderdag Compiègne. Waar we woensdag 25 mei ook waren.

. Je blijft onderweg nog wel steeds veel hout ontwijken.

In Compiègne weer diesel getankt, bij het afmeren in het haventje weer een mega bui met hagel van 96 db onder de kuiptent. We doen dus niet veel….

Vrijdag 17 juni blijven we in Compiègne. De boot vanbinnen gepoetst. Het is toch je huis, dus dat moet af en toe gebeuren. Zaterdag 18 juni varen we de hele dag tegen de stroom in op de Oise. In Frankrijk begint de vakantie ook. Er gingen meer bootjes(wel 3!) weg uit de haven. We liggen om half vier vast in de haven van Chauny, waar we ons eerst eens laten opdrogen. Net in de laatste sluis kwam er zo'n gigantische bui over, dat we in een oogwenk werkelijk doorweekt waren. We wilden graag even wachten bij de sluis, want er zat ook onweer in de bui, maar de sluismevrouw wilde er niets van weten.

Ze zette de sluis in werking en gebaarde dat we ook nog een afstandsbediening moesten ophalen voor het vervolg van de reis. Natter kon Fokke toch al niet worden! Chauny is leuk. We kochten 2 nieuwe paraplu"s en lekkere gebakjes voor morgen, vaderdag.

We zorgen goed voor ons zelf

In Chauny ontmoeten we mensen die hier ook al 3 weken liggen omdat ze geen kant op kunnen. Storingen aan sluizen, hoog water op de Seine en een al geplande onderhoudsbeurt aan een tunnel richting Reims. Er zijn mensen die uit wanhoop de boot hebben laten liggen en 2 weken naar Rhodos zijn gegaan. Een week later zullen we ze ontmoeten in Cambrai. Zondag 19 juni is het prachtig weer. Wat ziet de wereld er dan anders uit. Hele mooie tocht door het kanaal st. Quentin. Een oud kanaal dat hoger ligt dan het omliggende land. Dat levert prachtige uitzichten op. De sluizen zijn dubbel uitgevoerd. Het schutten gaat snel. Het water staat zo hoog dat ook bij gesloten sluisdeuren het er overheen stroomt.

Soort stuw. Dat geeft hele rare wervelingen in het water waardoor je steeds scheef voor de sluisingang komt te liggen. Je leert hier opnieuw varen.

We meren af in de haven van st. Quentin na een tocht van 40 km. en 14 sluizen.. Wel electra maar verder niets. Behalve alleenstaande mannen die in de boten wonen. Met Fons en Jacqueline van de Libra bekijken we de route voor morgen. De dag van de tunnel!

We moeten maandag 20 juni voor 12.00 uur bij de ingang van een tunneltje van 1 km. zijn.

Dan heb je nog groen licht en kun je doorvaren naar de opstelplaats voor de trekschuit. Toen we daar (ruim op tijd) aankwamen kwamen de bootjes die vanuit

het noorden door de tunnel waren gesleept ons net tegemoet. De stress spatte eraf. Er was in de tunnel heel wat mis gegaan. De sleep was gaan slingeren waardoor de boten met de zijkant tegen de tunnelmuur kwamen. Bij boten met een hoge opbouw levert dat natuurlijk schade op. Het was bij ėén Nederlandse boot behoorlijk aangekomen. Zij moesten wachten op een expert om de schade op te nemen voor de verzekering. Dit soort verhalen komen de zenuwen niet ten goede. Wij moesten immers nog! We hadden ook in Parijs al horror verhalen over deze tunnel gehoord.

Bovendien deed onze boegschroef het niet meer. Bijbootje geleend en langdurig rotzooi verwijderd. Dat hielp. We hadden ons voorgenomen de boegschroef zo min mogelijk te gebruiken. De boten die uit de tunnel kwamen hadden de accu's leeggeboegd, konden niet meer starten, touwen in de schroef, enz

Maar wij hadden niets van dit alles!

Het ging gewoon perfect. Wij achter de sleepboot, de Libra achter ons, de motor uit en dan de tunnel in. Ze sleepten ons in 5 kwartier 5,6 km. door de berg.

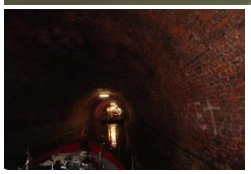

Een hele bijzondere ervaring. De tunnel is goed verlicht. Het treksysteem maakt wel heel veel lawaai. Aan 1 kant is een looppad en de andere muur is geheel vol krassen van 200 jaar aanvaringen. Ook bij het uitvaren ging het prima. De motor sloeg weer aan en we konden los maken zonder dat er een lijn in een schroef kwam. Dat schijnt ook geregeld voor te komen. We voeren verder naar een aanlegplekje bij een sluis om de nacht door te brengen. Het heeft de hele dag

geregend, behalve voor ons de 5 kwartier in de tunnel. Toen we lagen hebben we de dieselkachel aangestoken om alles weer te laten drogen. Zomer in Frankrijk!

Dinsdag 21 juni , het begin van de zomer. Maar wij worden wakker in dezelfde bui waarmee we gisteravond gingen slapen. De kinderen leven met ons mee en sturen appjes : het wordt beter! Ja, dat zal zeker, maar wanneer??

We hebben ongelofelijk slecht weer en dat echt ook al weken lang. Iedereen klaagt erover. Overal wordt hard gewerkt om de rommel weer op te ruimen. De kranten staan er vol van.

We varen verder over het Canal st.Quentin tot Cambrai. De haven stond in alle boekjes aangegeven als een levendige watersporthaven. Maar ook hier weer niets van dit alles. Er was geen passantenplek over. Alle plekken in bezit van (meest) Engelse bootbezitters die het hele jaar op hun boot in Cambrai wonen. Ze kwamen meteen vertellen waar we allemaal niet mochten liggen en dat er ook geen electriciteitsaansluiting meer voor ons was. Uiteindelijk aangelegd aan een

woontjalk en ook electra geregeld. .

Morgen geen vaardag. We blijven nog een nachtje aan de tjalk liggen. Cambrai verkennen op de fietsjes en naar de Lidl. Toen we de boodschappen wilden opruimen bleek de koelkast niet meer te werken. Het schakelaartje maakte op de een of andere manier kortsluiting. Voor je dat gevonden hebt en voor je dat weer gerepareerd hebt, ben je een halve dag en drie zekeringen verder. Maar het is gelukt en aan boord doet alles het nog. De Libra vaart een dag voor ons uit. Jacqueline belde dat de geplande route gestremd is. Richting Charleroi in België zijn (nog in het Franse deel) 3 sluizen kapot. Wachttijd 10 dagen. Zij kregen het advies via de Scarpe Inferieur te varen. Van een officiële werknemer van de VNF nota bene. Maar de naam zegt het al de vaarweg was inderdaad inferieur. Toen

ze daar kwamen kon er op die verzandde vaarweg helemaal niet gevaren worden. Dus blijft geen andere route over dan via Lille.

Dat moeten wij dus ook maar doen. Want 10 dagen Cambrai aan een tjalk liggen is ook geen leuke optie. En als je vaart dan zie je tenminste nog wat. Voor ons is alles nieuw en ook in deze hoek van Frankrijk zullen we niet gauw weer komen met de boot. We worden er trouwens wel een beetje simpel van. Bedenk je weer een plannetje, komt er weer wat tussen. Het schiet niet erg op. Een groot deel van de problemen komt voort uit het wel zeer gebrekkige onderhoud aan vaarwegen en voorzieningen. De crises heeft hier echt wel invloed. Ook mensen die jaren achtereen in Frankrijk varen klagen steen en been. Zo slecht als dit jaar was het nog nooit. Wij hebben geen vergelijkingsmateriaal, maar ervaringsdeskundigen zeggen dat het niveau bijzonder rap achteruit gaat.

dit is een sluisdeur.

Overal liggen tientallen ongeladen peniches (kleine vrachtbootjes) aan de kant. Ook geen goed teken.

We worden er nogmaals mee geconfronteerd. Op donderdag 23 juni varen we van Cambrai naar een haventje net boven Douai. Hele mooie locatie. Prachtige voorzieningen, douches, wc''s, sport en spel gelegenheden. Maar alles dicht. We krijgen met een muntje een douche hokje open. Laat dat maar aan Fokke over. Ook regelen we een electriciteitsaansluiting. Koud biertje! Want het is vandaag voor het eerst 25 graden. Wel onweer in de namiddag en avond, maar daar

hebben we geen last van. Ook hier weer veel alleenstaanden op een goedkoop Nederlands bootje.

We besloten om in Lille dan de richting Charleroi uit te gaan door het Canal de Roubaix te volgen. Een prestige project. 25 jaar gesloten geweest en een aantal jaren geleden weer bevaarbaar gemaakt. Je moet je melden en dan gaan er mensen mee om de sluizen en de bruggen te bedienen. Onze verkenners (de Libra) zijn ons vooruit. Ze melden grote problemen. Het kanaal is geheel dicht gegroeid met waterplanten en de diepgang is zeker geen 1.60 mtr. Hun advies: doe het niet!!!

Wij zijn vrijdag 24 juni in de haven van Wambrechies aangekomen. Net ten noorden van Lille. Van hier uit wilden wij eigenlijk zondag door dat kanaal varen. Daar doe je 2 dagen over. De havenmeester zegt dat iedereen natuurlijk zelf moet beslissen, maar dat er wel erge problemen zijn op dat stuk water. Hij vertelt dat er wel 2 waterplanten maaimachines zijn maar helaas door de bezuinigingen geen personeel.

Wij zijn niet van plan het ongemak op te zoeken. Waterplanten in de schroef is echt een probleem en vastzitten in de modder ook. Dan varen wij wel over Kortrijk. Is ook 2 dagen. En daar zijn we ook nog nooit geweest.

We melden ons wel weer. Hopelijk vanuit België. De bedoeling is via Charleroi, Namen en Luik weer naar Maastricht. Dat duurt nog wel even, dus waarschijnlijk is de situatie op de Nederlandse waterwegen dan wel weer normaal.

Hoofdstuk 7 Van Wambrechies naar … Huy

hier zijn we dan weer terug bij af.

We liggen in Namen.

Oorspronkelijk hadden we bedacht om van uit Parijs via de Marne, Moezel en Rijn naar huis te gaan.

Dat kon niet.

Toen dachten we Marne en de hele Maas te doen.

Dat kon niet.

Een mooi rondje leek ons ook wel via Epernay en Reims, lekkere champagne. Dan terug naar Givet aan de Maas en naar huis

Dat kon niet.

Toen via de Seine terug, dat kon bijna. Want over het Canal st. Martin en St. Denis lukte het de Seine te bereiken.

Uiteindelijk Oise, en daarna dachten we over de Sambre, dat kan in 2020.

Slim leek het ons om via het Canal de St. Quentin en de Escaut via Valenciennes naar Mons te gaan.

Dat kon niet (sluizen kapot, 10 dagen wachten)

De Schelde inferieure ging ook niet.

Het Canal du Roubaix was ondanks Europees geld dichtgegroeid,

Dus uiteindelijk helemaal via Lille, Kortrijk, het kanaal Kortrijk – Bossuit, via Doornik naar Mons – Charleroi en Namen gevaren. Een reis op zichzelf.. We waren dichterbij de oceaan dan bij de Rijn.

Maar nu zijn we dan weer in Namen. Vandaar uit hebben we behalve de Waal de stroom mee!

We zullen eens proberen om alle gegevens in een tabel te zetten.

Wat hebben we deze keer meegemaakt:

Zaterdag 25 juni Wambrechies

Een rust dag met mooi weer in een levendige haven. We liggen aan de kade en kletsen met mensen die voorbij lopen. We kijken naar deftig uitgedoste mensen

die een trouwerij bijwonen. De kerk en het kasteel van Wambrechies zijn favoriete trouwlocaties.

We doen boodschappen en fietsen een rondje. We drinken een biertje op het terras en gaan ’s avonds uit eten. life muziek. Het lijkt wel vakantie.

Zondag 26 juni 2016. Ander weer. Bewolkt, gesputter. Om 10 uur varen we. Bij de sluis Qesquoi waren de deuren dicht maar het schutten was nog niet begonnen. Met dank aan de marifoon: we melden ons en de deuren gaan weer open. In de kolk ligt de “Jonge Willem” een boot uit Amsterdam die we al vaker zagen. Zij waren in Lille geweest en wisten daar een veilige plek omdat ze er eerder geweest waren. In het algemeen wordt liggen in de stad Lille nu afgeraden. Lille is speelstad van voetbal. De fans zijn ruim vertegenwoordigd. In de stad is een fan-zone waar 10-duizenden mensen samen naar de wedstrijd kunnen kijken. De boot alleen aan de steiger laten en zelf de stad ingaan is geen optie. Lekker rustig ’s nachts slapen ook niet, denken wij. Vandaar dat wij voor Wambrechies kozen. Geen spijt van.

Bij de 2de sluis moesten we lang wachten omdat de beroepsvaart voorrang heeft. Daar lag ook de ‘Time-out’ een Nederlandse boot die vanmorgen om 7 uur al was vertrokken. Zij wilden snel naar Nederland. Ze hadden al 14 dagen in het niemandsland van Pont du Bac moeten wachten. En zij werkten nog…., heftig teleurgesteld dus. Maar ze lagen hier om 11 uur nog voor de sluis, omdat de sluizen op zondag pas later worden bediend. De informatie van de havenmeester was niet juist. Zij balen!

De vrachtboot voorop voer goed door en de Leie stroomde nog een beetje mee. Met 12 km. per uur voeren we Frankrijk uit naar België. We moesten nog een vaarvergunning voor Vlaanderen aanschaffen, maar dat leverde geen problemen op, maar wel 40 euro voor de staatskas. .

We vroegen ons af waar de ponton in Kortrijk zou zijn, maar dat was geen verrassing: precies daar waar de regenbui viel. Drijfnat allebei.

Prachtige spreuk

Ook later toen we de stad inliepen, steeds buien. Jammer voor de organisatie van het foodtruck festival in het centrum. Het zag er allemaal feestelijk uit. Maar bijna niemand te bekennen.

Maandag 27 juni melden we ons om 10.30 uur bij de eerste sluis van het kanaal Kortrijk-Bossuit. Idyllisch!

We passen samen met een Engelse (ex-Nederlandse) Tjalk precies in zo’n oud sluisje. Het wordt met de hand bediend. De sluismeester gaat 3 sluizen mee. Hij drinkt bij ons koffie. De eerste 3 sluizen zijn dicht bij elkaar – nr. 11-10 en 9. Nummer 8 is veel verder weg dan op de kaart staat en kent een groot verval maar heeft drijvende bolders. Gemakkelijk. Sluis nr. 7 en 6 bestaan kennelijk niet meer, want daarna meteen al een grote sluis waar we naar beneden schutten en dan al

de sluis die ons op de Schelde (L"Escaut) brengt. De sluismeester zegt dat het kennelijk een groot probleem is om de kaarten actueel te maken. Ook op de nieuwe kaarten 2016 staan nog gewoon alle 8 (oude) sluizen. Om 14.30 uur gaan we de Schelde op, die nog een beetje tegenstroom geeft. We komen achter een Nederlandse vrachtboot de Helena. We moeten samen in de sluis Herinnes/Spiere. Daar komt de Glimlach met een klap met het anker tegen de sluis muur. De Helena maakte een stuurfout – de matroos kreeg de lijn niet om de bolder - en moest opeens nog een heleboel gas geven waarmee veel schroefwater in de sluis kwam. Wij gingen alle kanten op. Geen schade gelukkig, het anker is sterk.

De Helena liet zien dat ze overigens wel degelijk een goede stuurman heeft. In Doornik is het zo smal dat er eenrichtingsverkeer is. Wij hadden groen en hebben met bewondering gezien hoe zo'n grote vrachtboot zich door het kanaal en onder

de Romeinse brugbogen doorwringt.

We konden liggen aan een ponton. Weliswaar langszij een andere boot, de Sepia, maar dat was voor 1 nacht geen probleem.

Dinsdag 28 juni gaan we verder richting Charleroi. Een hele mooie tocht. Meteen na Doornik konden we bij een bunkerboot tanken en de gasfles wisselen. Lekker, dan hoeven we niet meer te vrezen niet meer te kunnen koken. In Frankrijk kun je een Nederlandse fles niet wisselen. In België geen probleem.

We hadden geluk bij de sluizen en kwamen na een heerlijke vaardag in Mons. Daar is een groot meer, watervoorraad voor kanaal en drinkwater. In een hoekje is een prachtige jachthaven met alle voorzieningen. Daar vinden we een mooie

plek aan de bezoekerssteiger. We bezochten de stad.

Begrepen onmiddellijk waarom het Mons (Bergen) heet! Wat een bulten en kasseien. Overigens een prachtig centrum.

Vanmiddag om 14.00 uur passeerden we de afslag waar we anders uitgekomen waren als we wel over Valenciennes hadden kunnen varen. Over 5 dagen kun je er weer door, dus in tijd heeft het wel geloond. Anders hadden we nu nog in Cambrai liggen te wachten.

Woensdag 29 juni vertrekken we om 11.30 uur. Lekker langzaam, want we hoeven vandaag niet zover. Op de route van vandaag treffen we de botenkabel lift van Strepy-Thieu. In deze lift kunnen schepen tot 1350 ton en het gaat 73mtr. in een keer omhoog. Het is spectaculair. Zeker als je van uit de laagte (vanuit het westen) aan komt varen, zoals wij doen. Al van verre zie je het bouwwerk in het landschap opdoemen. Indrukwekkend. We kijken onze ogen uit.

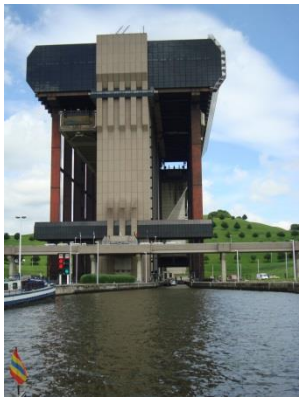 De

afmetingen zijn bijna niet te bevatten, toch is het gewoon mensenwerk.

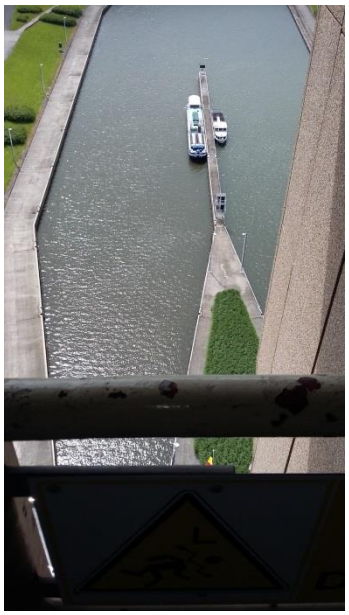

73 m in een keer omhoog is hoog! De GPS gaf direct 120m boven NAP aan.

Het gaat super. In de lift worden onze papieren gecontroleerd. Stel je voor dat je met een gestolen schip gebruik maakt van dit technische wonder. Fokke probeert onderweg nog wel informatie te krijgen over het oude stuk kanaal met de 4 Ascenseurs hydrauliques. Het zou natuurlijk interessant zijn om het verschil te ervaren en desnoods 1 van de 4 oude liften door te gaan (en later weer terug). Deze 4 oude liften gaan in 4 x 17 mtr. per keer omhoog met als enige energiebron: water.

Ze zijn in 1800 gebouwd en zijn een echte toeristische attractie.

Maar met je eigen bootje erdoor is niet meer aan de orde. We horen dat het misschien in het weekend nog zou kunnen, maar ja, wij zijn hier op woensdag. We vinden het echt gaaf dat we met deze botenlift omhoog zijn gegaan.

Hoewel we eigenlijk richting Charleroi willen, varen we later die middag toch nog een uurtje naar het noorden richting Brussel om te kijken bij het hellend vlak van Ronquieres. We gaan niet in de waterbak naar beneden, want we weten niet of er onderaan een overnachtingsplek is. Helemaal naar Ittre is een beetje ver. Dus we leggen aan, gaan kijken, nemen foto’s en gaan weer terug, op weg richting Charleroi.

We vinden een prachtige overnachtingsplek in Seneffe. Net even van de rivier af, dus geen last van langsvarend vrachtverkeer. Heerlijk rustig. We gaan vroeg slapen en staan pas donderdag 30 juni om 09.00 uur op. We varen door het

laatste stuk van het Canal du Centre en draaien net voor Charleroi de Sambre op. Stroom mee.

Charleroi laat aan zijn oevers een heleboel smerige, lawaaierige industrie zien. Stof, zwart, oud maar soms nog in bedrijf. Bergen oud-ijzer worden hier heen en weer gepakt. Indrukwekkend! Ook hopen fluor gekleurd afval waarvan we niet kunnen raden wat het is. Het lijkt ons voornamelijk erg ongezond. We prijzen ons gelukkig dat niemand van ons daar hoeft te werken. Er zijn ook baggerwerkzaamheden in dit stuk rivier. Later zien we het depot. Zwart, vies, smerig, stank.

De Sambre is best mooi om te varen. Richting Namen steeds groener, helaas regende het weer de hele dag. Er zijn geen jachthaventjes aan dit stuk Sambre, dus we gingen op zoek naar een alternatief. Dat vonden we. Aan een stuk muur, achterkant van de brandweerkazerne. Voldoende punten om lijnen aan vast te maken, dus prima plek om te overnachten. Net een iets breder stuk van de rivier, dus ook nog tamelijk rustig. We liggen 5 minuten voor de sluis van Auvelais.

Morgen Namen. Toen we dit zagen waren we bang dat de sluizen het wel eens niet meer zouden kunnen doen. Kennelijk net gebeurd, want de draden lagen op de grond.

Er staan grote krachten op het touwwerk in de sluizen. Zelfs ingesleten in de Belgische hardsteen.

Vrijdag 1 juli 2016. En dat halen we. Om 15.00 uur liggen we weer in de box van de haven van Jambes in Namen aan de Maas. Hier waren we ook op 10 mei, toen we aan ons rondje Frankrijk begonnen. Meer dan 1000 km. eerder. Wat een reis. We hadden toen niet gedacht dat we hier dit jaar nog weer zouden komen, maar ja. Als je wil varen moet je wel accepteren dat het wel eens anders kan lopen dan je denkt.

Dat gaat niet altijd zonder stress en zorgen, maar so far, so good.

Het was vandaag ook weer een mooie vaardag. Wel alert blijven varen omdat je samen met de beroepsvaart opvaart , maar je vaart heel mooi Namen binnen vanuit het westen. We herkenden de sky-line.

We nemen een rustdag in Namen. Het werd een heerlijke dag. De buien gingen aan ons voorbij. Wij fietsten door de stad. Zaterdagmiddag, druk. Gezellig. Veel vrijgezellenfeesten. Een fotograaf kwam vragen of ze bij onze boot foto’s mocht maken van een bruidspaar. Natuurlijk, mooiere locatie is er niet. Glimlach!

.

Zondag 3 juli varen we naar Huy.

Zeilen en ab-seilen op en langs de Maas.

Dit keer kiezen we een andere locatie om te overnachten dan op de heenweg. Hier zijn ook meer passanten. We horen opnieuw verhalen over de overstroming die vakantieplannen in de war bracht. 3 weken aan een graslandje bij Sedan, 3 weken Maastricht , dezelfde weg terug als heen, etc. We realiseren ons dat wij dan nog geluk hebben gehad. 2 weken Parijs extra en een mooie tocht door Noord-Frankrijk en België.

Hoofdstuk 8 Van Huy naar …… huis, 4-7 tot 14-7

Maandag 4 juli 2016.

Wij gaan om 11 uur weg uit de haven. Er zijn al meer boten vertrokken. De eerste nieuwe ‘liggers’ voor de komende nacht, komen al binnen. De haven lag nog iets voor het centrum van Huy, aan de zuidkant.

Huy invaren vanuit het zuiden is prachtig. Je ziet de oude stad mooi liggen.

Onderweg is het rustig. We hebben alleen af en toe een tegenligger. Maar varen verder alleen en ook de sluizen worden alleen voor ons bediend. Het regende wel weer af en toe. In de avond droger, de temperatuur is zomers.

We maken rond 15.00 uur vast in de haven van Luik. Toevallig op exact dezelfde plaats als op de heenweg. Dat plekje is dus gewoon voor ons. We deden vandaag 15 mijl, en 2 sluizen. Makkie. Dit zagen we toen we een rondje liepen. Project: tuin in de stad. Een insectenhotel in de groenstrook. Leuk!!

Dinsdag 5 juli gaan we naar Maastricht. Het werd een hele schommelige tocht voor ons, want we zaten achter een grote duwbak die geweldige golven achterliet. De Maas is hier gekanaliseerd en heeft ‘harde’ zijkanten. (beton, damwand, steen). Het water klotst heen en weer en het duurt lang voor het weer tot rust is gekomen. Bij de sluis van Lanaye moesten we lang wachten, voor we 13 meter naar beneden werden geschut. De sluisdeuren waren niet helemaal waterdicht.

We lagen helemaal achterin de sluis, voor ons die hele grote duwbak.

Vlak achter ons kwamen de Niagara Waterfalls naar beneden. We waren al vroeg in de middag in de haven van Maastricht. Na de thee en de buien fietsten we nog door de stad. Heel leuk, heel levendig.

We blijven ook woensdag 6 juli nog in Maastricht. Uiteindelijk moeten we natuurlijk ook nog vlaai eten.
Hier wordt de set voor het concert van Andre Rieu op het Vrijthof opgebouwd.

We ontmoeten in de haven mensen die we ook in de haven van Parijs hadden gezien. Zij kwamen op de dag dat wij eindelijk weg konden. Wij gaven hen onze overgebleven metrokaartjes. Zij hadden uiteindelijk wel op de Marne kunnen varen, maar konden vervolgens de Franse Maas niet op naar huis. Ten einde raad hebben ze bij Reims de boot laten liggen en zijn met een huurauto een week naar huis gegaan. Nu zijn ze aan een supersnelle terugreis bezig. Naar huis!

Wij doen dat ook, maar wel langzamer. Niet al te veel kilometers per dag want het is mooi weer geworden. We hebben de (regen)tent eraf gedaan. We volgen de waterstand op de Waal met grote interesse en bellen ook met de verkeerspost Millingen. De waterstand is nog hoog voor de tijd van het jaar en de Waal stroomt geweldig hard. We weten niet goed wat wijsheid is. De Waal stroomopwaarts proberen of doorvaren op de Maas en meer westwaarts en pas daarna naar het noorden. Voorlopig wachten we maar af hoe snel het normaliseert. We volgen de waterberichten van Rijkswaterstaat per dag.

Donderdag 7 juli hebben we een hele relaxte vaardag.

De sluizen worden snel bediend en al om 16.00 uur meren we af bij de Watersportvereniging Nautilus in Roermond. 47 km. en 4 sluizen. We bellen wel 's morgens of er plaats is, want de vakanties zijn begonnen.

Vrijdag 8 juli varen we naar Venlo. We gingen deze keer niet naar de stadshaven, maar naar de gastensteiger van Watersportvereniging de Maas. Een hele gezellige haven waar al mensen op de steiger stonden om ons te helpen aanleggen. Service! Ook nu mooi weer, dus heerlijk in de kuip thee en een boekje.

Zaterdag 9 juli werden we gewekt door krakende lijnen. In de industriehaven vertrekt een volgeladen containerschip. We hebben gistermiddag en avond gezien hoe zo'n boot geladen wordt. Er moet wel een goed logistiek plan achter zitten om de containers in de kennelijk goede volgorde in de boot te laten zakken. De kraanmachinist zit dus echt de hele tijd boven in dat bakje. Het zou ons werk niet zijn. Wij geven het containerschip een ruime voorsprong om het geschommel te voorkomen en vertrekken om half 11 naar Wanssum. Een heel leuk haventje 23 km. verderop. In de middag komen Fokke's zusje Tineke en haar man Han met een tas vol lekker eten en een barbecue bij ons op bezoek. Vanuit hun huis 3 kwartier met de auto.

Wat een perfect idee. Helemaal bijgekletst. Ze konden niet blijven slapen, want ze vieren morgen met de familie de 102de verjaardag van Han's moeder.

Zondag vertrekken wij naar Cuijk. Het is duidelijk zondag, mooi weer en vakantie. Op dit stuk Maas is het toegestaan hard te varen, te waterskiën en helemaal 'los' te gaan op waterscooters o.i.d. Hoe kleiner het bootje hoe harder ze gaan en hoe hoger de golven. Het was een grote wasmachine, waar we kilometers lang doorheen moesten. Het is werkelijk compleet a-sociaal vaargedrag. Maar ja,

ergeren helpt niet, maar het kost wel moeite je humeur te bewaren. 1 keer heeft Fokke via de marifoon nog iemand vermanend toegesproken. We zagen zeilbootjes omslaan.

We vinden een ligplek in de haven aan de Kraaieveldse Plassen bij Cuyk, na 35 km. en 1 sluis.

We blijven hier ook maandag 11 juli. Het weer slaat om. Na de tropische hitte van zondag koelt het af. De wind neemt fors toe. De waterstand op de Waal is weer normaal, maar die harde wind tegen de stroom, levert wel veel golven op. Dinsdag beter. We besluiten dus om dinsdagochtend vroeg weg te gaan en te proberen in 1 dag de IJssel te bereiken.

Een lekker ontspannen dagje. Fokke werkt aan dit verslag.

Boot aan de steiger in Cuijk.

Tot dinsdag morgen als we al om 05.45 uur opstaan! Voor ons uniek.

We varen dan ook al om half acht bij de sluis in Weurt. Het is echt druk onderweg met beroepsvaart. Wij worden echter privé geschut.

We melden ons bij verkeerspost Nijmegen op kanaal 4. Ze nemen de verkeersbegeleiding op de Waal echt serieus. Als we de Waal opdraaien zit de Veerhaven X achter ons met 6 bakken steenkolen. (geen Boeskolen!) De kapitein informeert hoe wij heten en dan roept hij ons op en we spreken af dat wij al direct naar de verkeerde wal gaan.

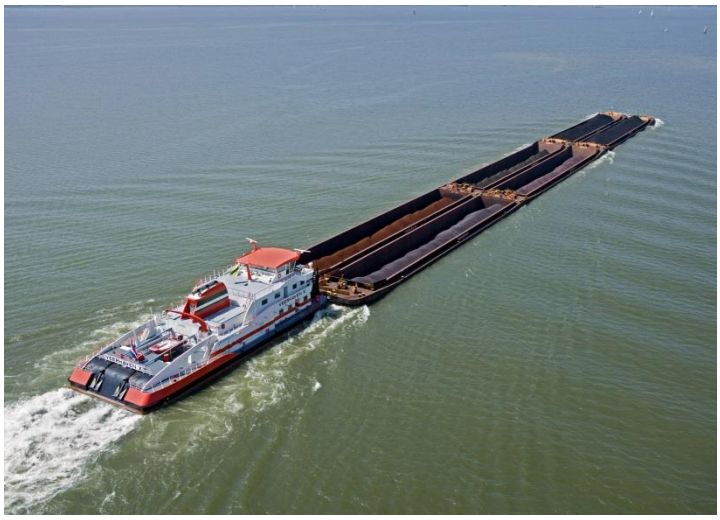 3 motoren van 1850 pk!

Wij kunnen dan stroomopwaarts door de binnenbochten varen. Zulke combinaties wringen zich door de bochten bij de spoorbrug in Nijmegen en de bocht van Erlecom. Geweldig om daar (van een afstand) naar te kijken, wat een stuurmanskunst. Het was heel druk op de Waal.

Wij konden toch nog tegen de stroom opvaren.

Drie uur en een kwartier later waren we op het Pannerdens Kanaal, waar we de stroom mee hadden. Van 5 km per uur voortgang opeens naar 15 km. per uur. Supersnel.

Om 12.00 uur varen we de IJssel op. We kijken op buienradar wat de middag voor ons in petto heeft. Het is vertrouwd. Regen! We besluiten – omdat het nog zo vroeg op de dag is – door te varen naar Zutphen. Net als we vastliggen in de haven barst de bui los.

Fokke had onderweg de tent er al op gezet, dus de nattigheid binnen viel mee. We zijn heel blij dat we al zover gekomen zijn en nu in Zutphen liggen. We maakten ons toch wel wat zorgen over de stroming in de Waal. We hadden nu natuurlijk alleen de motor als voortstuwing. Met de masten en de zeilen, kun je altijd nog een zeiltje hijsen als er iets met je motor is. Maar de zorgen waren niet nodig, het ging prima.

Op het Pannerdens kanaal en de IJssel was heel weinig scheepvaart. Af en toe een tegenligger en een paar jachtjes.

De volgende dag gaan we rond 9 uur de IJssel verder op. Nu is het veel drukker op het water en we moeten goed opletten of de schepen die tegen de stroom in varen door hun binnenbocht willen varen, waarvoor je ruimte moet geven.

Het regent als vanouds als we om 13.15 uur de Spooldersluis invaren en daarmee dus de IJssel en het snelstromende water verlaten. We besluiten door te varen naar Blokzijl. Dat lukt ook prima. Het is als thuiskomen. De route van vandaag hebben we natuurlijk al veel vaker gevaren als we aan het begin van ieder seizoen de boot van Enschede naar de kop van Overijssel varen. Het is leuk om hier te varen en je te realiseren waar je helemaal vandaan bent gekomen.

De tocht over het Zwarte Water, langs Zwartsluit vordert voorspoedig. Omdat we geen masten hebben kunnen we deze keer door het kleine sluisje van de Arembergergracht

en varen we langs Beltschutsloot, de Beuleake op en door De Walengracht, het Giethoornse meer, de Valsche Trog, de Noordertrog en dan voorzichtig de Balkenhaven in Blokzijl binnen. We meren zonder problemen af om 17.30 uur. De Glimlach is op de zomerligplaats.

De voldoening is groot. Wat een reis!. We bellen met de kinderen. De Glimlach heeft het prima gedaan. We hebben geen enkel technisch probleem gehad, niet met de motor en niet met de rest van de boot. En ook niet met onszelf. Geen dokter, geen ziekenhuis. Een keer een pleister, dat was het wel. De glimlach gaat dan ook niet meer van ons gezicht.

We voeren 1058 zeemijlen / 1980 km. De motor draaide 261 uur op 450 ltr.diesel en we ‘namen ‘ 227 sluizen. Nergens schade gevaren, er zit geen schrammetje op de boot. We eten een hapje bij Sluiszicht en gaan vroeg slapen.

Donderdag 14 juli halen Chris en Lucy Deursen ons op. Eigenlijk had “het Genietschap Heeren Fier” ons in Enschede welkom willen heten. Maar daar gingen wij niet naar toe. Het is perfect dat we opgehaald worden, omdat we anders met bus en trein naar Oldenzaal hadden moeten gaan. Dit is wel heel comfortabel. We maken er nog een leuk dagje van en zijn om 15.00 uur in Oldenzaal. Thuis.

VAKANTIE 2016